

Алена, Мервена и мене ?

— Питаніе ли иска Господже ?

— Земѣте и листницѣтъ си.

Азъ слѣзохъ на бързо и дойдохъ до ладійкатѣ.

— Ха ! Ха ! извика засмѣна ; днесъ сте на добро расположение, както ся вижда.

На това азъ пришушихъ нѣкои думы, на които цѣльта бѣше да докажѣ че всякога съмъ на добро расположение ; но г-жа Маргарита не ми ся видѣ да хванѣ твърдѣ вѣрѣ на моитѣ увѣренія. Послѣ влѣзохъ въ ладійкѣтъ и сѣднѣхъ до неѣ.

— Напрѣдъ, Алене, рече тя тутакѣ си. И старецѣтъ Аленѣ, който ся хвали че е вѣщъ и добъръ весларь, зе да тегли лопаты методически и стройно, тѣй що сяканѣ че бѣше тежка нѣкоя птица, която напраздно ся мѣчи да врькне.

— Виждамъ че трѣбало, рече г-жа Маргарита, да дойдѣ сама да вы извадѣ отъ стѣлпѣтъ ви, когато отъ два дни насамъ сте под-ядосани.

— Увѣрявамъ вы, господже, че отъ примысланіе : отъ почитаніе отъ страхъ . . .

Хж ; тѣй ! отъ печитаніе, и отъ страхъ. Вы-сте под-ядосани ; това ти е всичката исторія. Кажѣте си поне че нѣй смѣ по-добри отъ васѣ. Майка ми, която, незнаѣ защо, изисква да ся обхождамы кѣмъ васѣ съ голѣмо почитаніе, помоли мя да ся принесѣ жертва на жертвенникѣтъ на гордостѣтъ ви ; за туй и азъ като покорна дѣщеря